

Poruka

Bio je običan siječanjski dan. Vratila sam se iz škole oko tri popodne. Bacila sam torbu u kut sobe i legla na krevet. Zaspala sam. Odjednom me probudio zvuk mog mobitela. Dobila sam poruku od meni nepoznatog dečka na Instagramu. Odlučila sam ignorirati poruku i vratila sam se spavanju. Onda mi je mobitel zazvonio još tri ili četiri puta. Opet su to bile poruke od onog dečka. Odlučila sam odgovoriti i pitati ga što želi. Odgovorio je da mu se sviđam. Sve mi je to bilo čudno i zacrvenjela sam se. Ipak, dopisivali smo se cijelu večer. Simpatičan dečko. Zove se Antonijo. Od toga dana sve više i više smo se dopisivali. Nekoliko puta smo pričali preko videokamere. Postao je moja svakodnevnica. Bilo mi je čudno što sam se osjećala toliko ugodno s nekim koga ne poznajem uživo. Ubrzo sam shvatila da se i on meni sviđa. Nisam dugo oklijevala s tim da mu kažem kako i ja osjećam nešto prema njemu. Bio je presretan. Pitao me želim li biti u vezi s njim. Tada još nisam bila spremna za vezu. Nakon nekog vremena sam pristala. Zaboravila sam napomenuti da nismo živjeli blizu jedno drugog i nismo se viđali. Svaki dan sam se sve više zaljubljujivala u njega, a i on u mene. Dogovorili smo se da ćemo se vidjeti na Valentinovo. Oboje smo jedva čekali taj dan, naš prvi susret. Naš prvi zagrljaj. Napokon je došao taj dan! Zagrlio me najjače što je mogao. Plakala sam. To su bile suze radosnice. Najljepši dan u mom životu! Na rastanku me poljubio, a nakon tog poljupca sam postala još luđa za njim. Otad se viđamo barem jednom u dva tjedna. I svaki put je je kao naš prvi sastanak. Nikad neću zaboraviti tu poruku, taj dosadni siječanjski dan, koji mi je promijenio život i okrenuo ga naopačke.

Katarina Adrić, 8. razred